

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Aqvæ Vitæ, De Fontibvs Salvatoris. hoc est, Doctrina
Evangelica De Meditatione mortis**

Kispenning, Henricus

Antverpiæ, 1583

Consolatio ex Eucharistiæ Sacramento. viii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46214)

2. Reg. 11. *Propheta grauius, post comminationes terribiles Dei exclamauit, dicens: PECCAUI. & mox audiuit: ABSTVLIT PECCATVM TVVM. Tantum valent tres Syllaba. Tres enim syllaba sunt, Peccauit: sed in istis tribus syllabis, flamma sacrificij cordis eius ad celum ascendit.*

Ambros. in Exhortat. ad pœnitentes.

CONSOLATIO EX S. EUCHARISTIÆ SACRAMENTO.

Exuberantissimã esse S. Eucharistiæ gratiam: quippe quæ peccatorum remissionem ex Iesu Christi D. N. Passione & Morte proponit, nos reficit in hac peregrinatione & sustentat, viuificat, & ad immortalitatem reparat.

CAPVT VIII.

Nec verbis exprimi potest, quàm exuberantè consolationem adferat Eucharistiæ Sacramentum: quod propterea Christus iam iam moriturus instituit, ut penes nos esset amarissima Passionis & Mortis eius memoria: nimirum Corpus eius in mortem traditum, & sanguinem profusum esse in remissionem peccatorum. Voluitq; hoc sacrosancto Mysterio mortem suam annunciari in omnes omnium seculorum generationes. Primum quidem, ut cumulata in nos Dei beneficia, maxime autem summum hoc Iesu Christi sacrificium, gramine recolamus, atque fiduciam de remissione peccatorum, pœnitentes ex animo in nobis accendamus: insuper S. Eucharistiæ huius perceptione virtutem gratiæ spiritualis & vitam animæ hauriamus. Non enim vita & gratia nobis deesse potest, cum nosmet, iuxta Apostoli præceptum, rite probantes vita & gratiæ summum auctorem.

1. Cor. 11.

ibid.

Ante omnia ergo gratias oportet agere Deo, cum pro vniuersis suis in nos beneficiis, tum verò peculiariter, quia

quia quod erat apud eum omnibus pretiosius, unigenitum
 pro nobis filium dedit: & quidem cum adhuc essemus
 eius inimici. Ideo in Osee dicitur: Convertere Israël
 ad Dominum Deum tuum: quonia corruiisti in iniqui-
 tate tua. Tollite vobiscum verba, & conuertimini ad
 Dominum, & dicite ei, Omnem aufer iniquitatem, &
 accipe bonum: & reddemus vitulos labiorum nostro-
 rum. Sane hominum beneficia recordantes vehementius
 eorum amore succendimur: multo: gatur magis (aut Chry-
 sostomus) beneficiorum in nos Dei memores, studiosiores
 erimus ad ipsius mandata seruanda. Idcirco Apostolus
 dixit, Et grati estote. Optima quippe beneficiorum cu-
 stos est, ipsa memoria beneficiorum, & perpetua gratia-
 rum confessio. Propterea & reuerenda ac salutaria My-
 steria, qua in omni certe ecclesia congregatione celebra-
 mus, EUCHARISTIA, id est, gratiarum actio nuncu-
 patur. Sunt enim beneficiorum recordatio plurimorum:
 capitque ipsum diuina erga nos Charitatis ostendunt.
 Fit hac gratiarum actio illustrior Deoq; acceptior, cum
 non tantum pro his qua bona putamus, sed etiam qua nos
 coarctant, et contra nostram veniunt voluntatem, in Dei
 praconium mens lata prorumpit. Ideo haec actio gratia-
 rum (ut scribit D. Hieronymus) apud prudentes vi-
 ros, & generaliter & specialiter obseruatur. Generali-
 ter, ut gratias agamus Deo, quod sol oritur, dies currit,
 nox mutatur in requiem: splendore lune tenebrae tempe-
 rantur, & ortu occasuq; stellarum tempora mutantur
 & redeunt: quod nobis seruiunt pluuia, terra parturit,
 elementa famulantur: quod tanta animalium varietas,
 vel ad vehendum, vel ad operandum, vel ad ve-
 sendum, vel ad tegmen, vel ad exemplum, vel ad mi-
 raculum data sunt, & ad extremum quod nati sumus,
 quod subsistimus, quod in mundo quasi in quadam domo
 potentis-

Chryf. in
 cap. 8. Matt.
 Hom. 16.
 Coloss. 3.

Hieron. in
 cap. 5. Epist.
 ad Ephesios.

potentissimi patris familiars procuracionem gerimus: & totum quidquid in mundo est, nostri causa intelligimus procreatum. Specialiter vero, cum in Dei beneficis quibus nobis accedunt gratulamur. Sed hoc & Iudeus fuit, & publicanus & ethnicus. Christianorum propria virtus est, etiam in his qua aduersa putantur, referre gratias creatori. Si domus corruerit: si amantissima uxor & filij vel captiuitate, vel veneno, vel naufragio intercepti sint, si diuitias proscriptioe perdidimus: si finitatem innumerabiles morbi frugerint. Qui sibi factiores videntur, solent Deo referre gratias, quod de periculis vel de miseris liberati sunt: sed hac virtus est maxima, ut in ipsis periculis atque miseris, Deo gratias referantur, & semper dicamus: Benedictus Deus: minora nescio sustinere quam mereor, hac ad mea peccata parua sunt: nihil mihi dignum redditur. Hic animus Christiani est: hic crucem suam tollens sequitur Saluatorem. Qui autem, sicut diximus, gratias agit Deo & Patri, in mediatore Dei & hominum referat eas Christo Iesu: quia nisi per illum accedere non valemus ad Patrem. Per ipsum ergo offeramus hostiam laudis semper Deo: id est fructum labiorum confitentium nominis eius.

Deinde & fiducia de Remissione peccatorum vehementissime in nobis, si verè eorum nos poenitet, excutitur & inflammatur. Etenim quia ad redimenda hominum peccata Christus venerat, nimirum corporis & sanguinis sui dispendio, sicut in Esaiâ dicitur: Tradidit vitam suam: voluit sanè eiusdem Corporis quod daturus, Sanguinisq; què fusurus erat, Sacramentum, perpetuis temporibus perpetuum esse de remissione peccatorum Testimonium: nempe, Mortem suam, & sanguinis profusione, in omnia secula, in iis qui verè poenitent, ad delenda peccata esse perquam efficacem. Sicut Apostolus dicit: Iesus Christus heri & hodie: ipse &

Matt. 10. 16.
Luc. 9.
1. Tim. 2.
Heb. 13.

Esa. 53.

Ibidem.

senla. Atq. ideo hoc suo sanguine ob signauit nouū illud
 in quo pollicitus est remissionem peccatorū: de quo
 Spiritus sanctus in Ieremia contestatus est, dicens: Ecce
 dies uenient, dicit Dñs, & consummabo super domum
 Israël, & super domū Iuda, TESTAMENTVM NOVM
 &c. de quo videatur, quæ supra Cap. VI. in Sacramēto
 Baptismi dicta sunt. Et huc faciunt uerba S. Pauli:
 Accessistis ad Testamenti noui MEDIATOREM IESVM:
 & Sanguinis aspersione melius loquentem, quàm Abel.
 Cum itaq. peccatorum moles nos premit, & Satan suas
 admoet machinas, ut nos ad desperationē adigat: re-
 colamus immensam Dei Patris charitatem, qua sic di-
 lexit mundū, ut filium suum unigenitū daret: ut omnis
 qui credit in eum nō pereat, sed habeat uitam eternam:
 quem proposuit propitiatorē per fidē in Sanguine ipsius.
 Regulam itidem insignem illam dilectionē & obedi-
 entiam, unigeniti filij Dei, qua calicem Passionis bibit, fa-
 ctus obediens Patri usque ad mortem, mortem autem
 crucis: in quo habemus redemptionē per sanguinē eius,
 remissionem peccatorum, secundum diuitias gratia eius:
 & in his meditates, animū nostrum nutantē, spe qua-
 dam ac fiducia suffulciamus. Si enim cum inimici esse-
 mus, reconciliati sumus Deo, per mortem filij eius, mul-
 to magis reconciliati, salui erimus in uita ipsius.
 Quin & hoc uinifico cibo potuq. dignē utentes, resi-
 cimur ac sustentamur in hac uita nostra militia & per-
 egrinatione, nullo non certaminum genere, & aruma-
 tum pondere pregrauati: donec perueniamus cum Elia
 ad montem Dei Oreb. Ideo dicit propheta Dauid: Pa-
 rati in conspectu meo mensam, aduersus eos qui tribu-
 lent me. Et rursum: Memoriam fecit mirabilium suo-
 rum misericors & miserator Dñs, escā dedit timentibus
 s. Escam certē dedit: non talē, qualis est hac tēporalis
 seu corpo-

Hebr. 13.

Iere. 17.

Heb. 8. & 10.

Heb. 12.

Ioan. 3.

Rom. 3.

Philip. 2.

Eph. 1.

Colos. 1.

Rom. 5.

Iob. 7.

2. Cor. 5.

3. Reg. 19.

Psal. 22.

Psal. 100.

seu corporalis, paulisper atque ad tempus sustentans vitam, & corpus reficiens, quod nihilo secius imbecille permanet, & suo tempore quantumuis pastum aequè castum est: sed quæ facit, ut verè satureremur, sicut in Psalmo dicitur: Edent pauperes & saturabuntur, & laudabunt Dominum qui requirunt eum, atque ita in Domino contra hostes spirituales confortemur. Præstat uè hæc esca verum & solidum nutrimentum, ut non esuriamus neque sitiamus in aeternū. Ideo Christus dicit: Ego sum panis vitæ: qui venit ad me, non esuriet, & qui credit in me, non sitiet in aeternum. Hic est panis de caelo descendens: ut si quis ex ipso manducauerit, non moriatur in aeternū. Ego sum panis uiuus, qui de caelo descendi. Et iterum: Caro mea verè est cibus, & sanguis meus verè est potus. O quàm suauis est Domine spiritus tuus, qui ut dulcedinem tuam in filios demonstrares, purissimè de caelo præstito, esurientes replens bonis, fastidiosos diuites amittis inanes.

Psal. 11.
Ephes. 6.

Ioannis. 6.

Sap. 11. 16.

Ad hæc digna Mysterij huius participatione, in membra Christi transimus, & unimur cum illo: non solum secundum spiritum fide & charitate, sed vera corporis unione: ut iam ipsi velut membra capiti inhaeramus, & unum cum illo corpus efficiamur, qui corpus eius sumimus. Ex qua unione hic nobis salutaris fructus redundat, ut in Christo manentes, vitam aeternam, & similem cum illo immortalitatis gloriam, in ipso, & per ipsum possidere possimus. Quæ autem lingua explicare, imò quæ mens cõprehendere valet hunc ardentem Christi in nos amorem: quippe cui non satis fuit, homo pro nobis fieri, colaphis cædi, nisi & semetipsum nobis committeret: ut non fide tantum, verum & ipsa re nos suū corpus efficeret? Cogita ò homo, quali sis insignitus honore, quali mensa si uaris: quod angeli videntes horrescunt, hoc nos

Philip. 3.

Chrysof. ad
pop. Antioch.
Hom. 60. &
61.

placemur, huic nos unimur: & facti sumus unū Christi corpus, & una caro. Quis loquetur potentias Domini, Psal. 105. auditas faciet omnes laudes eius? Vnum quid utiq; efficiamur tanquam corpus capiti coaptatum: vnum efficiamur, veluti surculi generosissimo stipiti insiti: unde fit, ut vero cibo potuq; Corporis & sanguinis Christi, qui Vita est, viuificemur & ipsi, & ad immortalitatem repareremur: vitam inde sicut ex vite palmites trahentes.

Cum enim sit ex substantia Patris Christus, naturaliter Vita est, cuncta viuificans: quo fit, ut & is uiuat, & eandem quam Christus, immortalitatis etiam habeat prerogatiuam, qui ex eo dignè manducat. Itaque corpora nostra quamuis insinitis hic calamitatibus, ac tandem etiam morti obnoxia sunt, verè corpora humilitatis & mortis: tamen in corruptionem deuenire nō possunt, & vitam non percipere, qua à Domini corpore & sanguine aluntur: sed quia panem vita suscipiunt, immortalitatem consequentur, et omnia interitus mala effugiet. Nec officit, quia fideles qui Christo participarunt, corpore moriuntur. Nam etsi hac communi omnium morte cadere videantur, viuunt tamen Deo; ut S. Paulus ait. Rom. 6. 14.

Neq; in hac cum Christo coniunctione nobis solum spes datur, fore, ut corpora nostra aliquando ad incorruptibilem statum reparentur, & immortalitatem consequantur: verum etiam hanc habemus fiduciam, dum in hac lacrymarum valle degimus, in Christo capite nostro securissime nos posse viuere: ut qui nostri, non secus atque sui ipsius corporis curam habeat: (qui enim adheret Dño, 1 Cor. 6. vnus spiritus est) ut nullus nos attingere possit malignus, Zach. 3. quoniam ipsum in nobis attingat Dñm: imò pupillam oculi eius.

Postremò quoniam duo quedam hoc Sacramentum nobis commendat: capitis eximiam erga sua membra Charitatem, & membrorum inter ipsam Societatem ar-

etissimam

Etissimam: conduplicatur solatium. Nam quicquid boni est in corpore, à capite Christo desluit, ac membrorum omnium commune est: ut in corpore animantis, licet diuersa sint membra variis officijs destinata, tamen vita à capite proficiens, eadē per omnia membra diffunditur, tam indiuidua societate, ut, quemadmodū docet Apostolus Paulus, si doleat vnum membrum, dolent ad omnia perueniat: si gaudeat vnum membrum, gloria sit omnium communis. Nec cōtractior est in corpore mystico Christi gratia, quā in animalis corpore natura: nec potest esse pauper Ecclesia, quae tam diuiti capiti est cōiuncta, in quo habitat omnis plenitudo Diuinitatis corporaliter: nec destitui potest membrum, quod à tot Sanctorum millibus subleuatur.

CONSOLATIO EX VNCTIONIS
INFIRMORVM. SACRAMENTO

CAPVT
IX. Quis vsus S. Vnctionis, & Mysterij explicatio.

Iac. 5.

DE S. Vnctione infirmorum sic habet Apostolus Iacobus: Infirmatur quis in vobis? inducat presbyteros ecclesiae, & orent super eum, vngentes eum oleo in nomine Domini: & oratio fidei saluabit infirmum, & alleviabit eum Dominus: & si in peccatis sit, remittentur ei. Quò magis ingrauescit corporis morbus, eò magis etiā angitur plerunque infirmi animus: praesertim cum expendat quod scriptū est: Omnes nos manifestari oportet ante tribunal Christi: ut referat unusquisq. propria corporis, prout gessit siue bonū siue malū. Nec dubiū est, lupū illū infernalem homini peccatori eo momento omnia peccata tanquam in tabella depicta, ob oculos versare, et cōmeritam poenā exagregare: ut quocunq. se vertat, nil nisi tribunalia & gehennas conspiciat. Attamen hic rursum sollicitè succurrat Dei Opt. Max. benignitas: com-

2. Cor. 5.

Ephes. 6.